

گل می‌زند، می‌برد و جلو می‌رود

عدد ۱۸ خوشبختی

حامد حسینی

خبرنگار

۱۸ بازی و ۱۵ برد؛ ۱۸ بازی و گل زدن در هر ۱۸ بازی؛ حضور روی نیمکت تیم ملی در دو مقطع بدون حتی یک باخت در بازی‌های رسمی. امیر قلعه‌نویی در حال گرفتن انتقام همه چیزهایی است که به زعم او بعد از شکست در ضربات پنالتی برابر کره جنوبی در جام ملت‌های آسیای ۲۰۰۷ از او دریغ شده؛ او و ماشین جنگی بی‌رحمش، گل می‌زند، می‌برد و جلو می‌رود. آنها فعلاً در نیمه‌نهایی هستند.

مقطع اول

۱۰ برد، ۶ مساوی و یک باخت؛ این آماری است که قلعه‌نویی در مقطع اول حضورش روی نیمکت تیم ملی ثبت کرد. تنها شکست او مربوط بود به دیداری دوستانه با مکزیک در خانه این تیم. (اگر باخت در ضربات پنالتی برابر کره جنوبی در جام ملت‌ها را باخت حساب نکنیم) در این ۱۷ بازی، تیم ملی فقط در ۳ بازی موفق به زدن گل نشد. تیم ملی با او در بازی‌ها، ۳۰ گل زد (کمتر از ۲ گل در هر بازی) و ۱۲ بار دروازه‌اش باز شد که ۴ تا متعلق به یک بازی بود.

مجموع

۲۵ برد در ۳۵ بازی و گلزنی در ۳۳ بازی؛ کارنامه درخشانی است که امیر قلعه‌نویی روی نیمکت تیم ملی رقم زده است. با وجود همه انتقادات درست یا غلطی که از او می‌شود، قلعه‌نویی از نظر آماری فوق‌العاده بوده. تیم ملی با او در این ۳۵ بازی، ۸۰ گل زده و ثبت معدل بیشتر از ۲ گل در هر بازی، کمیت فراتر از استاندارد به حساب می‌آید.

مقطع دوم

امیر قلعه‌نویی در مقطع دوم انتخابش به عنوان سرمربی تیم ملی، تا به حال در ۱۸ بازی روی نیمکت تیم ملی ننشسته و در ۱۵ تا به پیروزی رسیده؛ بیش از ۸۳ درصد بازی‌ها که یک کورود خارق‌العاده است و از این بهتر اینکه تیم ملی با او در همه این ۱۸ بازی، گل زده؛ ۵۰ گل در ۱۸ بازی یعنی بیشتر از ۲/۸ گل در هر بازی. در این مقطع، تیم ملی فقط نتوانسته ۳ تیم را شکست بدهد؛ تساوی یک یک با روسیه در دیداری دوستانه که اولین حضور قلعه‌نویی روی نیمکت تیم ملی در مقطع دوم بود، دیدار با ازبکستان در مقدماتی جام جهانی ۲۰۲۶ که بازی ۲ صفر برده را با تساوی ۲ بر ۲ در خانه حریف عوض کردیم و تساوی یک یک با سوریه در یک هشتم نهایی جام ملت‌های ۲۰۲۳ که به برد در ضربات پنالتی منجر شد.

عقب‌نکش، حمله کن

کهنه‌سوار خیال ایستادن ندارد

سعید آقایی

روزنامه‌نگار

برابر غول سامورایی. همان تیمی که ۴ سال پیش ما را به سختی مجازات کرده بود و رؤیاهای مان را کال گذاشته بود. یک نبرد انتقامی که باید امیر در مهم‌ترین بازی زندگی‌اش حساب ما با ژاپن و حساب خودش را یک جا تسویه می‌کرد. نیمه اول مطابق انتظار بود. غول چشم بادامی از احتیاط و ترس درونی ما سود برد، جلو کشید و گل برتری را زد تا برنده به رختکن برود.

امیر هر چه لب خط فریاد کشید، تیمش جلو نیامد که نیامد. گویی شاگردانش زیر سایه ترس کر شده بودند. ۱۵ دقیقه بین دو نیمه در رختکن فریادهای مستقیم امیر و تلنگر به شاگردانش ورق را برگرداند. تیمی که در نیمه دوم زیرورو شد و ورق را کاملاً برگرداند. تیمی که ژاپن را با همه ستاره‌هایش به زنجیر کشید و در زمین خود حبس کرد، گل اول را زد و بازی را به تساوی کشید اما باز هم عقب ننشست.

در تمامی لحظات بعد از گل تساوی فریادهای امیر که تیمش را به جلو فرامی‌خواند، نشان می‌داد که او و تیمش بیشتر می‌خواهند آنها به کشتن غول سامورایی می‌اندیشند و دست‌بردار نیستند. حملات مسلسل‌وار و بدون وقفه ژاپن را در زمین حبس کرد؛ آنجنانکه اگر نام حریف را نمی‌دانستیم، تصور می‌کردیم ایران برابر تیم درجه ۳ از شرق آسیا به میدان رفته؛ حریفی شبیه کامبوج یا نپال! حریفی که با ستاره‌های بزرگش حتی نمی‌توانست توپ را به نیمه زمین برساند. سرانجام لحظه موعود رسید؛ دقیقه ۹۰+۳ ضربه پنالتی، کاپیتان جهانبخش، گل دوم و لحظه انفجار یک ملت.

ثابتهایی بعد وقتی داور در سوت پایان بازی دمید و برد را رسمی کرد، لحظه‌ای بود که امیر رها شد. گویی وزن کره زمین روی شانه‌هایش سنگینی می‌کرده و حالا رها شده. مردی که حالا در قامت یک برنده و یک ژنرال واقعی بی‌اختیار روی زمین زانو زد و سجده کرد. سجده شکر برای یک برد بزرگ؛ بردی که او و تیمش شایسته آن بودند.

درس‌هایی که فوتبال در بازی ایران و ژاپن داد قبولی امیر در آزمون سخت!

حامد جبرودی

روزنامه‌نگار

فوتبال گاهی وقت‌ها درس‌هایی می‌دهد که آدم‌ها ممکن است مشابه آن را در زندگی به خوبی لمس نکنند. مثل اینکه هیچ وقت امیدت را از دست ندهی یا اینکه نگاه از بالا به حریف نداشته باشی.

اینها نشانه‌هایی بود که به وضوح در بازی ایران برابر ژاپن مشاهده شد. تیم ملی در حالی در این بازی به میدان رفت که بسیاری پیش‌بینی می‌کردند که این مسابقه به سود سامورایی‌ها به پایان برسد. نمایش شاگردان هاجیمه مورياسو در جام جهانی ۲۰۲۲ و پس از آن هم در بازی‌های دوستانه تیم‌هایی مثل آلمان و ترکیه باعث شده بود بسیاری مردان کشور آفتاب تابان را مدعی اصلی قهرمانی جام ملت‌ها بدانند. این در حالی است که اتفاق‌های بازی با سوریه و باگ‌هایی در نوع بازی ملی پوشان مشاهده شده بود که تردیدهایی را درباره موفقیت این تیم به وجود می‌آورد اما ورزشگاه اجوکیشن سیتی انتظار اتفاق‌های دیگری را می‌کشید. امیر قلعه‌نویی برای این بازی ترکیبی را روانه میدان کرد که متفاوت‌تر از ترکیب‌های ایران در دیدارهای قبلی بود. او به غیر از پست دروازه، در خطوط بعدی تغییرات ویژه‌ای را به وجود آورده بود. استفاده از میلاد محمدی در دفاع چپ به جای احسان حاج‌صفی، بازگشت محمدحسین کتعی‌زادگان به دفاع میانی به جای روزبه چشمی، حضور امید ابراهیمی در ترکیب اصلی و بازی در کنار سعید عزت‌اللهی به عنوان دو هافبک دفاعی، خروج مهدی قایدی از ترکیب و استفاده از محمد محبی به جای او از جمله تغییراتی بود که سرمربی تیم ملی ایجاد کرده بود. با این حال، فضای حاکم در پیش از بازی، جوی را به وجود آورده بود که ملی‌پوشان خودباوری لازم را نداشته باشند و با اینکه فرصت‌های خوبی برای گلزنی به دست آوردند اما این ژاپن بود که در اکثر دقایق توپ و میدان را در اختیار داشت و توانست گل اول را هم وارد دروازه علیرضا بیرانوند کند. اما این گل مانند شوکی بود که به تیم ایران وارد شد و آنها رفته رفته به این باور رسیدند که می‌توانند ژاپن را درهم شکنند. تیمی که انگار با این حس از دیگر تیم‌ها برتر است و سدی در راه قهرمانی‌اش نیست وارد این دوره از جام ملت‌ها شده بود اما نشان داد تیمی شکننده است. آنها در بازی با ویتنام دو بار دروازه‌شان باز شد یا در بازی

